

A TOTS ELS DIOCESANS AL COMENÇAMENT DEL CURS 2018-19

“Necessitem l’empenta de l’Esperit per a no ser paralizats per la por i el càlcul, per a no acostumar-nos a caminar només dins de confins segurs”. (GE 133)

“La comunitat que preserva els petit detalls de l’amor, en què els membres es cuiden els uns als altres i constitueixen un espai obert i evangelitzador, és lloc de la presència del Ressuscitat que la va santificant segons el projecte del Pare”. (GE 145)

A principis de setembre de l’any 2016 vam publicar i vam donar a conèixer a totes les parròquies i comunitats el **Pla pastoral de la diòcesi de Lleida**. Un trienni era el seu àmbit temporal. Vam senyalar cinc prioritats pastorals: la conversió personal i la col·laboració, revisió permanent de parròquies i comunitats, coordinació apropiada entre àrees pastorals i arxiprestats, la pastoral vocacional y la visita pastoral. Les dues últimes exigien una col·laboració més específica i reduïda a persones concretes. Les tres primeres, més generalistes, volien ser una proposta que comprometés a tothom, tant a nivell personal com formant part d’una comunitat o bé en la línia de l’elaboració d’idees, de formació d’agents y de la possible aplicació a parròquies i arxiprestats.

Hem centrat els dos cursos anteriors en la reflexió de cadascun dels cristians (conversió personal) i en la revisió comunitària. Els diversos Consells Diocesans han estudiat alguns continguts i l’Assemblea de final de curs va voler ressaltar aquests dos aspectes. Ens falta una avaluació per conèixer les actituds amb les quals s’han treballat les dues primeres prioritats del Pla Diocesà en les diferents comunitats parroquials, moviments apostòlics en la línia que marca el papa Francesc en les Exhortacions Apostòliques *Evangelii Gaudium* i la recent *Gaudete et Exsultate*: amb alegria, amb constància, amb coratge i promovent la comunió entre tots els batejats, l’interès i les estratègies per sortir a oferir l’Evangeli a tot el nostre món actual; buscant, a més a més, als cansats, desanimats i indiferents del nostre entorn cristià.

Ara comencem un nou curs, el tercer i últim del trienni del Pla Pastoral. La pretensió és senyalar i concretar el tercer dels aspectes proposats. Sense repetir el que ja hem dit anteriorment i sense que això impliqui de tenir processos iniciats, ja que alguns dels aspectes se segueixen treballant. Es tractaria ara d’avançar en la coordinació entre las Àrees pastorals i els centres de formació, que elaboren idees i promouen projectes pastorals, amb les parròquies i comunitats cristianes que reben aquestes iniciatives i intenten posar-les a la pràctica diària.

És molt important que es creï una confiança apropiada entre ambdós sectors de tal manera que un valori amb entusiasme el que fa l’altre. És també fonamental exposar les pròpies opinions, presentar les realitzacions, donar a conèixer les limitacions i dificultats i prestar atenció a les correccions i futurs avenços. No seria positiva la confrontació sense arguments, les acusacions sense dades i la negativa inicial a acceptar el que ve de l’altre. I tot això, parlar i escoltar, sota l’acció de l’Esperit que il·lumina les nostres vides amb la convicció de navegar tots en la mateixa barca, la que dirigeix el mateix Senyor, i que l’ha posat en les nostres mans per arribar fins als límits de la terra i fins a la fi del món.

Concretem aquest impactant i compromès objectiu que ens ha marcat el Senyor als límits temporals de la nostra existència i a l’àmbit geogràfic de nostra diòcesi. És un temps reduït i és un

lloc precís en el qual molts dels col·laboradors es coneixen, s'ajuden i intenten fer més creïble i acceptable el missatge que viuen a diari.

Vagi per davant el meu agraïment per tots els esforços que, tant personal com comunitàriament, desenvolupeu en sectors molt variats de la pastoral diocesana. Sempre hem afirmat que es necessiten les qualitats de cadascú i les dedicacions personals en l'oració, en l'acció catequètica, en la celebrativa o en la socio-caritativa sumant i rejuenint el rostre de l'Església.

A més a més de la gratitud a tothom desitjo deixar constància de les iniciatives per buscar nous camins d'evangelització per a la nostra societat. Són molts els diocesans que pregunten, que indaguen i desitgen posar en pràctica experiències pastorals que en altres parts han estat adornades amb èxit. Segur que el Senyor ens concedeix la fortalesa suficient per escoltar, acompanyar i seguir amb el discerniment als qui caminen un pasper davant. Segur que, portat a l'oració i compartintels projectes amb els altres, ens enriqueixem tots i servim millor a la nostra Església particular.

Les experiències noves juntament amb les nostres tradicions i singularitats es convertiran amb bona dosi de paciència i constància en una immillorable caixa de ressonància per evangelitzar el nostre entorn. Tant de bo encertem en el diagnòstic i projectem un futur ple d'esperança.

Concretem les propostes per aquest curs.

Coordinar significa concertar mitjans, esforços i recursos per a una acció comuna. Necessitem també la voluntat, la bona disposició, la formació adequada i les actituds d'aquells que portaran endavant la coordinació proposada. En el nostre cas es tracta de llocs en els quals es reuneix la comunitat per projectar i revisar la pastoral evangelitzadora amb els continguts, conceptes i formació que ens ofereixen les Delegacions, els Secretariats i els plans dels moviments apostòlics ja que l'impuls formatiu depèn en gran mesura de la capacitat d'informació, de l'interès i de les suggeriments oferts. Entre els espais de formació ocupa un lloc preferent l'IREL, Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida instituït fa més de 25 anys i que tants beneficis ha reportat a la nostra diòcesi.

Som conscients que les parròquies, les unitats pastorals, els arxiprestats són realitats vives que experimenten a diari la joia de l'evangelització i, al mateix temps, les dificultats, els disgustos i les limitacions de persones i mitjans. Fem notar la varietat de parròquies en nombre de membres i en intensitat de col·laboració. És un bon intent, sense igualar-les totes cap a la part de dalt, analitzar la seva realitat per part dels responsables i proposar allò que en cada moment es necessita. Aquests responsables no han de partir de zero ni han de pretendre que la singularitat de la seva comunitat és tan marcada que res s'acomoda a les seves pretensions.

Els estudiosos dels diferents sabers de la pastoral aporten les seves idees, ofereixen noves perspectives, promouen plantejaments renovats que ajuden a projectar línies apropiades per ofertes eficaces d'acció pastoral. És una bona pretensió voler arribar a tots i traçar un esquema on tothom se senti cridat a la conversió interior i al compromís amb la resta.

Segurament serà bo revisar el nostre organigrama diocesà. Hem de buscar l'agilitat, la frescor i la profunditat dels continguts però acomodats a la nostra realitat diocesana. No pot ser una teranyina que ens atrapi a tots i ens imposi una espècie de paràlisi.

Constatem també, la necessitat d'actualitzar, seguint la línia de l'*Evangelii Gaudium*, (127 y 133), la formació de tots els que pretenem evangelitzar, per poder aconseguir-ho amb més

facilitat. Molts laics manifesten clarament la necessitat d'estar millor preparats per afrontar els reptes de l'evangelització. Hem de treballar, per tant, perquè aquesta formació actualitzada sigui assumida i compartida, sempre que sigui possible, per: els preveres i diaques, els membres de la Vida Consagrada, els animadors de comunitat, els col·laboradors circumstancials, els investits amb nous serveis o ministeris, els responsables permanents de les institucions, els membres de les confraries i associacions diverses, els components dels moviments apostòlics, etc.

També pels professors i formadors de les nostres comunitats religioses, dels col·legis catòlics, dels centres d'educació en el lleure, dels plans formatius que existeixen i que, segurament, haurien de ser revisats per coordinar millor i evitar duplicitats.

Per això, hauríem de començar per conèixer les ofertes de formació que la diòcesi promou en les seves diverses institucions. Hem d'insistir i potenciar en concret l'IREL acostant a la gent de les nostres parròquies a una formació permanent. Que tots us preocupeu dels cursos que ofereix aquest centre; des del principi de curs es distribueixen els fullets informatius en aquest sentit. La gamma de possibilitats per seguir un programa és molt gran i la inscripció ha de ser favorable per a tota la comunitat. Està oberta també la possibilitat de demanar suggeriments per a noves especialitats que no oblidem mai la relació fe, cultura i vida.

Convindria, per tant, que en aquestes primeres setmanes del curs, tothom tingui redactat i programat el pla de formació de manera que evitéssim la varietat innecessària d'ofertes o el solapament dels horaris.

Us recordo que, a petició dels arxiprestos, es va redactar a mitjans del curs passat una plantilla d'avaluació o revisió d'activitats, en referència a prioritats que hem exposat abans. Podria ser un bon instrument perquè tots ens preguntéssim les necessitats que mantenim i les possibilitats que oferim.

Per tot això seria profitós que els responsables de les parròquies i de les altres institucions dediquessin uns moments al principi de curs a examinar l'oferta de formació que ells mateixos poden assumir. També les ajudes que podrien sol·licitar als organismes diocesans.

Em sembla que tots estem obligats a utilitzar els instruments disponibles per a una millor formació en els diferents nivells (científica, pastoral, espiritual, humana) per tal de donar a conèixer el missatge de Jesucrist als qui ens envolten. Convé no quedar-nos paralitzats a causa de les dificultats existents i a les queixes que nosaltres fem o que sentim d'altres persones. Som gent plena d'esperança perquè ens mou l'Esperit Sant. Portem el tresor del Senyor en gerres de terrissa però confiem que els nostres coneixements, les nostres paraules i les nostres accions ajudaran a millorar i a donar més credibilitat a la nostra Església de la qual formem part i a la qual estimem intensament.

Encomanem aquestes orientacions per al curs que comença a la nostra Patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia.

Lleida, 1 de setembre de 2018.

A TODOS LOS DIOCESANOS AL INICIO DEL CURSO 2018-19.

“Necesitamos el empuje del Espíritu para no ser paralizados por el miedo y el cálculo, para no acostumbrarnos a caminar solo dentro de confines seguros” (GE 133)

“La comunidad que preserva los pequeños detalles del amor, donde los miembros se cuidan unos a otros y constituyen un espacio abierto y evangelizador, es lugar de la presencia del Resucitado que la va santificando según el proyecto del Padre” (GE 145).

Al principio de septiembre del año 2016 publicamos y dimos a conocer a todas las parroquias y comunidades el **Plan pastoral de la diócesis de Lleida**. Un trienio era su ámbito temporal. Señalamos cinco prioridades pastorales: la conversión personal y la colaboración, revisión permanente de parroquias y comunidades, coordinación apropiada entre áreas pastorales y arciprestazgos, la pastoral vocacional y la visita pastoral. Las dos últimas exigían una colaboración más específica y reducida a personas concretas. Las tres primeras, más generalistas, querían ser una propuesta que comprometiera a todos, tanto a nivel personal como formando parte de una comunidad o bien en la línea de la elaboración de ideas, de formación de agentes y de la posible aplicación a parroquias y arciprestazgos.

Hemos centrado los dos cursos anteriores en la reflexión de cada uno de los cristianos (conversión personal) y en la revisión comunitaria. Los diversos Consejos Diocesanos estudiaron algunos contenidos y la Asamblea de final de curso quiso resaltar ambos aspectos. Nos faltó una evaluación para conocer las actitudes con las que se han trabajado las dos primeras prioridades del Plan Diocesano en las diferentes comunidades parroquiales, movimientos apostólicos en la línea que marca el papa Francisco en las Exhortaciones Apostólicas *Evangelii Gaudium* y la reciente *Gaudete et Exsultate*: con alegría, con constancia, con coraje y promoviendo la comunión entre todos los bautizados, el interés y las estrategias para salir a ofrecer el Evangelio a todo nuestro mundo actual; buscando, además, a los cansados, desanimados e indiferentes de nuestro entorno cristiano.

Ahora iniciamos un nuevo curso, el tercero y último del trienio del referido Plan. La pretensión es señalar y concretar el tercero de los objetivos propuestos. Sin repetir lo anterior y sin que ello implique detener procesos iniciados, ya que algunos de estos aspectos se siguen trabajando. Se trataría ahora de avanzar en la coordinación entre las Áreas pastorales y los centros de formación, que elaboran ideas y promueven proyectos pastorales, con las parroquias y comunidades cristianas que reciben dichas iniciativas e intentan ponerlas en la práctica diaria.

Es muy importante que se cree una confianza apropiada entre ambos sectores de tal manera que uno valore con entusiasmo lo que realiza el otro. Es también fundamental verter las propias opiniones, presentar las realizaciones, dar a conocer las limitaciones y dificultades y prestar atención a las correcciones y futuros avances. No sería positivo la confrontación sin argumentos, las acusaciones sin datos y la negativa inicial a aceptar lo que viene del otro. Y todo ello, hablar y escuchar, bajo la acción del Espíritu que ilumina nuestras vidas con la convicción de navegar todos en la misma barca, la que dirige el mismo Señor, y que ha puesto en nuestras manos para llegar hasta los confines de la tierra y hasta el fin del mundo.

Concretamos este impactante y comprometido objetivo que nos ha marcado el Señor a los límites temporales de nuestra existencia y al ámbito geográfico de nuestra diócesis. Es un tiempo reducido y es un lugar preciso donde muchos de los colaboradores se conocen, se ayudan e intentan hacer más creíble y aceptable el mensaje que viven a diario.

Vaya por delante mi agradecimiento por todos los esfuerzos que, tanto personal como comunitariamente, desarrolláis en los muy variados sectores de la pastoral diocesana. Siempre hemos afirmado que se necesitan las cualidades de cada uno y las personales dedicaciones en la oración, en la acción catequética, en la celebrativa o en la socio-caritativa sumando y rejuveneciendo el rostro de la Iglesia.

Además de la gratitud a todos deseo dejar constancia de las iniciativas por buscar nuevos cauces de evangelización para nuestra sociedad. Son muchos los diocesanos que preguntan, que indagan y desean poner en práctica experiencias pastorales que en otras partes han sido adornadas con el éxito. Seguro que el Señor nos concede la fortaleza suficiente para escuchar, acompañar y seguir con el discernimiento a quienes caminan un paso adelante. Seguro que, llevado a la oración y compartiendo los proyectos con los demás, nos enriquecemos todos y servimos mejor a nuestra Iglesia particular.

Las experiencias nuevas junto con nuestras tradiciones y singularidades se convertirán con buena dosis de paciencia y constancia en una inmejorable caja de resonancia para evangelizar nuestro entorno. Ojalá acertemos en el diagnóstico y proyectemos un futuro lleno de esperanza.

Concretemos las propuestas para este curso.

Coordinar significa concertar medios, esfuerzos y recursos para una acción común. Se necesita también la voluntad, la buena disposición, la formación adecuada y las actitudes de aquellos que van a llevar adelante la coordinación propuesta. En nuestro caso se trata de lugares donde se reúne la comunidad para proyectar y revisar la pastoral evangelizadora con los contenidos, conceptos y formación que nos ofrecen las Delegaciones, los Secretariados y los planes de los movimientos apostólicos ya que el impulso formativo depende en gran medida de la capacidad de información, del interés y de las sugerencias ofrecidas. Entre los espacios de formación ocupa un lugar preferente el IREL, Instituto de Investigación y Estudios Religiosos de Lleida instituido hace más de 25 años y que tantos beneficios ha reportado a nuestra diócesis.

Somos conscientes de que las parroquias, las unidades pastorales, los arciprestazgos son realidades vivas que experimentan a diario el gozo de la evangelización y, al mismo tiempo, las dificultades, los sinsabores y las limitaciones de personas y medios. Hacemos notar la variedad de parroquias en número de miembros y en intensidad de colaboración. Es un buen intento, sin igualar a todas hacia arriba, analizar la realidad de las mismas por parte de los responsables y proponer aquello que en cada momento se necesita. Estos responsables no tienen que partir de cero ni deben pretender que la singularidad de su comunidad es tan marcada que nada se acomoda a sus pretensiones.

Los estudiosos de los distintos saberes de la pastoral aportan sus ideas, ofrecen nuevas perspectivas, promueven planteamientos renovados que ayudan a proyectar líneas apropiadas para ofertas eficaces de acción pastoral. Es una buena pretensión querer llegar a todos y trazar un esquema donde se sientan llamados a la conversión interior y al compromiso con el resto.

Seguramente será bueno revisar nuestro organigrama diocesano. Debemos buscar la agilidad, la frescura y la profundidad de los contenidos pero acomodados a nuestra realidad diocesana. No puede ser una tela de araña que nos atrape a todos y nos imponga una especie de parálisis.

Constatamos también, la necesidad de actualizar, siguiendo la línea de la *EvangeliiGaudium*, (127 y 133), la formación de todos los que pretendemos evangelizar, para poder lograrlo con más facilidad. Muchos laicos manifiestan claramente la necesidad de estar mejor preparados para afrontar los retos de la evangelización. Hemos de trabajar, por tanto, para que esta formación actualizada sea asumida y compartida, en lo posible, por: los presbíteros y diáconos, los miembros de la Vida Consagrada, los animadores de comunidad, los colaboradores circunstanciales, los investidos con nuevos servicios o ministerios, los responsables permanentes de las instituciones, los miembros de las cofradías y asociaciones diversas, los componentes de los movimientos apostólicos. etc.

También por los profesores y formadores de nuestras comunidades religiosas, de los colegios católicos, de los centros de educación en el tiempo libre, de los otros muchos planes formativos que existen y que, seguramente, deberían ser revisados para coordinar mejor y evitar duplicidades.

Para ello, tendríamos que empezar por conocer las ofertas de formación que la diócesis en sus diversas instituciones promueve. Debemos insistir y potenciar en concreto el IREL acercando a las gentes de nuestras parroquias a una formación permanente. Que todos os preocupéis de los programas que ofrece este centro de formación; desde el principio de curso se distribuyen los folletos informativos en ese sentido. La gama de posibilidades para seguir un programa es muy grande y la inscripción debe ser favorecida por toda la comunidad. Está abierta también la posibilidad de recabar sugerencias para nuevas especialidades que no olvidan nunca la relación fe, cultura y vida.

Convendría, por tanto, que en estas primeras semanas del curso, todos tuvieran redactado y programado el plan de formación de manera que evitáramos la variedad innecesaria de ofertas o el solapamiento de los horarios.

Os recuerdo que, a petición de los arciprestes, se redactó a mediados del curso pasado una plantilla de evaluación o revisión de actividades, referidas a las anteriores prioridades. Podría ser un buen instrumento para que todos nos preguntáramos las necesidades que mantenemos y las posibilidades que ofrecemos.

Por todo ello sería provechoso que los responsables de las parroquias y restantes instituciones dedicaran unos momentos al principio de curso a examinar la oferta de formación que ellos mismos pueden asumir. También las ayudas que podrían solicitar a los organismos diocesanos.

Me parece que todos estamos obligados a utilizar los instrumentos disponibles para una mejor formación en los distintos niveles (científica, pastoral, espiritual, humana) con el fin dar a conocer el mensaje de Jesucristo a quienes nos rodean. Conviene no quedarnos paralizados debido a las dificultades existentes y a las quejas que nosotros proferimos o que oímos de otros. Somos gentes llenas de esperanza porque nos sabemos movidos por el Espíritu Santo. Llevamos el tesoro del Señor en vasijas de barro pero confiamos en que nuestros conocimientos, nuestras palabras y nuestras acciones ayudarán a mejorar y a dar mayor credibilidad a nuestra Iglesia de la que formamos parte y a la que queremos intensamente.

Encomendamos estas orientaciones para el curso que comienza a nuestra Patrona, la Virgen Blanca de la Academia.

Lleida, 1 de septiembre de 2018.